Ábrahám Erika

újévi pertu

elvitt az év
ablakból dobtam
sínek közé a bögréd
a pont legyen karakteres

a vasúti átjáró hídja közel
s távol a legmagasabb pont
fölfelé vágyik az ember
víztornyok gömbjén
stadion lámpáin túl
hinni a füstköd mögött
valami érdemlegest

cseppekben gyűlt meg
a víz a korlát alján
eltűnt napokban a gyönyör
kezembe gyűjtöm kicsordul
valaki kint hagyott egy pilleszéket
a vaslépcsőn serceg a homok
nincs új a piros hasú felhők alatt

ismeretlen járdák végén az otthon
tűnődöm virág vagy költő
végtére utcatábla

hol vannak a férfiak?

a hímek, az emberek, a fickók,
a fráterek, az alakok, a pacákok,
a palik, a pasasok, a pasik, az ipsék,
a komák, az arcok, a hapsik, a hapik,
a krapekok, a manuszok, a mukik,
a muksók, a mókusok, a fazonok,
a tagok, a fejek, a csávók, a flótások,
a szivarok, az ürgék, a pofák, a pókok,
a pasingerek, a mandrók, a csórók,
a hapekok, a haverok, a portékák,
a figurák, a csókák, a csákók,
a fószerek, a szoknyavadászok,
a nőfalók, az agglegények,
a kanok, a bakok, a kosok, a bikák,
a csődörök, a kakasok, a suhancok,
a bikficek, az ifjoncok, a tökfejek,
a fiúk, a srácok, a skacok, a kölykök,
a gyerkőcök, a lurkók, a gézengúzok,
a fiatalemberek, a legények, a pubik,
a tacskók, a sihederek, a suttyók,
a süvölvények, a fiúcskák, a nyikhajok,
a taknyosok, az öreglegények, a veteránok,
a gavallérok, az úriemberek? hol?

Opálos elmosódás

Egyre gyorsabban romlik a szemem,
riaszt a rothadás, a függés,
gyámoltalannak érzem magam
kiszolgáltatva lenni holmi optikától,
muszájból tűnődni el, vajon a felnagyított
kép miféle ideája a valósnak, meg hogy hány
dioptriás a rés a vágyott és megélt között,
de megnyugtató is valamiképp, hogy
ez az opálos elmosódás egyre inkább
megfelel a tudásnak, amit szereztem,
hogy lassan minden az, ami, szemem
könnyezik, szétfutnak a színek és az élek,
arra mosolygok, akik felismerek.